

Втора картина

В градината на Капулети.

Близо РОМЕО.

РОМЕО

- На белега се смее само който
не е почувствувал какво е рана.

/ЖУЛИЕТА се показва на един прозорец./

Но спри! Каква е тая светлина
прозореца, която озарява?

Туй изток е, и Жулиета - слънце!

Изгрей, светило, помрачи луната,
и без това от мъка тя е бледна,
че ти, весталка нейна, засияваш
по-хубава от нея с дивен блясък.

О, не служи на злобната луна!

Не се покривай с було на весталка -
безумците обичат тоя цвят.

Не бивай нейна жрица, Жулиета!

Любима ти - на моето сърце -

О, тя не знае, че това е тя!...

Помръдна устни, но слова не чувам!

Говорят нейните очи! Дали

да отговоря? Що за дързост? Тя

на другото говори - не на мене!

Най-хубавите две звезди в небето

отлъчват се по работа - и молят

очите ѝ да светят, докогато

се върнат те. Да можеха сега